

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1325/2020
24.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Јасмине Васовић, Веска Крстајића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Стефана Миливојевића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Мирослава Дмитровића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К. бр.18/19 од 17.12.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1- 182/20 од 07.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.11.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Стефана Миливојевића, адвоката Мирослава Дмитровића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К. бр.18/19 од 17.12.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1- 182/20 од 07.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку К. бр.18/19 од 17.12.2019. године, окривљени Стефан Миливојевић оглашен је кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 године. Истом пресудом окривљеном је опозвана условна осуда изречена правноснажном пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К. бр. 133/17 од 16.10.2017. године за једно продужено кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. Кривичног законика у вези члана 33. и 61. став 1. и 5. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 године са временом проверавања од 3 године по правноснажности пресуде па се казна из опозване условне осуда у трајању од 1 године узима као утврђена и окривљени осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 3 године и 10 месеци у коју ће му се урачунати време проведено у притвору почев од 16.05.2019. године до 22.05.2019. године. Од окривљеног Стефана Миливојевића сходно члану 246. став 7. КЗ одузета је опојна дрога марихуана и обавезан је да суду плати на име паушала износ од 10.000,00 динара и на име осталих трошкова кривичног поступка износ од 11.390,00 динара док је Вишем јавном тужиоцу у Чачку на име

трошкова кривичног поступка дужан да плати износ од 44.126,08 динара а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1- 182/20 од 07.09.2020. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног Стефана Миливојевића и пресуда Вишег суда у Чачку К. бр.18/19 од 17.12.2019. године је преиначена само у делу одлуке о мери безбедности тако што је отклоњена изречена мера безбедности одузимање предмета – опојне дроге марихуана у ПВЦ кесици нето масе 0,74 грама док је жалба браниоца окривљеног у преосталом делу одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Стефана Миливојевића, адвокат Мирослав Дмитровић, поднео је захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

По наводима браниоца изнетим у поднетом захтеву за заштиту законитости побијаним пресудама учињена је битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на тај начин што се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама законика о кривичном поступку не могу заснивати. Као незаконит доказ бранилац окривљеног означава потврду о привремено одузетим предметима као и доказе проистекле из потврде о привремено одузетим предметима, јер се потврда односи на кривични поступак вођен према малолетном АА пред Вишим судом у Чачку у предмету Км.бр.18/19 и по којој су од малолетног АА предмети одузети, а не од окривљеног Стефана Миливојевића, па суд по ставу одбране није могао да на основу доказа из кривичног поступка који се водио против окривљеног АА утврђује чињенице у поступку који се води против окривљеног Стефана Миливојевића, јер није реч о јединственом поступку према окривљенима Стефану Миливојевићу и малолетном АА. Стога одбрана сматра да потврда о привремено одузетим предметима као и сви докази проистекли из те потврде (кривиминалистичко-техничка документација и вештачење) су незаконити докази и коришћењем истих у кривичном поступку против окривљеног Стефана Миливојевића учињена је битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. става 2. тачка 1) ЗКП.

Напред изнете наводе Врховни касациони суд је оценио неоснованим из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да су поводом истог догађаја вођена два одвојена кривична поступка, против окривљеног Стефана Миливојевића (К.18/19) и малолетног АА (Км.бр.18/19). Првостепени суд је, након што је прихватио предлог Вишег јавног тужиоца у Чачку да се прибаве и здруже ради увида списи Км.бр.18/19 против малолетног АА, извео као доказ потврду о привремено одузетим предметима Полицијске станице Горњи Милановац од 11.09.2018. године по којој је од окривљеног АА одузета једна пвц кесица са садржином сасушене биљне материје зелене боје.

Дакле, у конкретном случају неосновано се поднетим захтевом за заштиту законитости указује да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП извођењем доказа из другог кривичног предмета, јер је суд на главном претресу извео као доказ потврду о привремено одузетим предметима од окривљеног АА у вези истог животног догађаја у вези ког су вођени поступци према окривљеном Стефану Миливојевићу и окривљеном малолетном АА, па је несумњиво да се на тако изведеном доказу може заснивати пресуда.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић